

udenfor Huset, før hun fik Mod til at gaa derind. Heller ikke vidste han, at hun om Natten havde banket paa hos sin Værtinde, en gammel Enke, og bedt om Lov til at sidde inde hos hende, fordi hun ikke turde være alene. Ikke heller, at hun hele denne Dag havde gaaet fortvivlet omkring i sit Værelse uden at ville lukke nogen ind, indtil hun nu til Aften havde ringet Værten i »Elysium« op for at faa hans Adresse.

Skomagerens gamle Hoved kom for tredje Gang tilsyne.

»Hun er væk nu!«

»Er hun gaaet?«

»Ja, hun stak af uden at si'e et eneste Ord. Jeg tror inte, hun var rigtig klog af sig. Hun saae saa forvildet ud af Øjnene.«

Nu forstod Mads Vestrup, at der var Nød paa færde. Han sprang op, greb sin Kasket og skyndte sig ud.

Der var ikke et Menneske at se i den lille, mørke Gade. Han gik saa op mod Brolæggerstræde, hvorfra han hørte Skridt. Paa Hjørnet stod en stor Betjent.

»Vær saa god at sige mig, om De har set en Dame komme her forbi for et Øjeblik siden.«

»Hvordan skulde hun se ud?«

»Hun havde vist en meget stor Hat. Og rød Jaket.«